

Elämän suojeleminen

Elämän arvottomuuden ja halpuuden tunto on eräs niistä monista vaikutuksista ja muutoksista, mitä malmansota on synnyttänyt kansojen sieluelämässä. Sellainen kokemus lie-nee todettavana kaikissa mais-sa, niissäkin, jotka eivät välittö-mästi ole joutuneet sodan pyör-teeseen. Meidän sisäinen ole-muksemme on ikäänkuin uudelle-n muodostunut seurattessamme vuodesta toiseen tuota ihmiskunnan suurinta murhenäy-telmää, kansojen joukkoteuras-tusta, kaikkien elämänarvojen tuhoa ja rauhantien hedelmien hävittämistä. Mailman kokoi-naisuus esiintyy tajunnallemme toisessa valaistuksessa, ja elä-mänkatsomuksemme ei ole enää samallinen kuin ennen, vaikka emme siitä itsekään ole usein tietoisia.

Tämä kaikki vaikuttaa, että meidän suhtautumisemme ulko-mailmaan, ympäristöömme, on myös samansuuntaisessa muut-tumistilassa. Ulkopuoliset elä-mänarvot tulevat tarkastetuiksi uusilta näkökohdilta. Niinkuin emme itsekään ajattele enää samoin tuntein niin arvioimme myös muiden ihmisten elämää enemmän tai vähemmän muut-tuneelta näkökannaltamme. Bieläpä koko ihmiskunta ja, mailmankaikkeus ilmenee mei-dän tajunnallemme toisenarvoi-sena, mikäli ajatuksemme on tottunut sinne asti etenemään.

Niinpä myös meidän suhteem-me eläinkuntaan saa siinä mää-rin toisen luonteen, kun yleinen elämänsuhteemmekin on säilyttään muuttunut. Osotam-ekomo enempi sääliä ja rakkautta eläimiä ja ihmisiä kohtaan, väi-ko lisääntyvää armottomuutta ja julmuutta, se riippuu meidän o-masta henkisestä kasvamisem-mamme sisällisestä tilastamme. Ja toiselta puolen jokainen teko, olipa se millainen hyvänsä, palautuu samanluotoisena takai-sin omaan itseemme vahvistaen ja lujittaen niitä vaikutteita ja sitä olentomme laatua, mistä ne aiheutuivat.

Samalta, nyt vahvistuneelta sielulliselta peruspohjalta, elä-män arvottomuuden tunnosta, e-tenee sekä sisäinen että ulkonai-nen kehitys kahdelle vastakkai-selle taholle. Itsekkyys ja epä-itsekkyys suurin piirtein katsot-tuna, taistelevat nyt ylivallassa kansojen sielullisessa elämässä yhtä ratkaisevasti kuin vähäistä ennen sodittiin mailman ulko-naisesta herruudesta. Tämä taist-elman tulos antaa pitkiksi ajoiksi suunnan ihmiskunnan siveelli-selle keliitykselle ja laskee pe-rustuksen myös tulevaisuuden sivistykselle. Samalla se rat-kaisee sekä ihmisen vallasta huo-kaavat turvattoman luomakun-nan, että köyhään ja avuttomain ihmisyksilöiden ja -ryhmien koh-talon.

Sillä eläin- ja ihmiskunnan kohtalo on yhteinen siinä mää-rin kun kaikessa elämässä maan päällä vallitsee katkeamaton yhtey-s. Eläinkunnan ja lähinnä kotieläinten tila riippuu ihmisen siveellisestä luonteesta, siitä, on-ko ihmisluonnon pohjavoina it-sekkyys, vai epäitsekkyys, vallitseeko siinä rakkauden ja hyvyiden tai vihan ja koston ei siis voi pysyä eristettynä muista ihmiskunnan kehityksen valtalikkeista, joilla kaikilla on yhteiset alkujuurensa. Vaiku-tettaessa parempia muutoksia ihmisen suhteessa eläinkuntaan ei voida olla välinpitämättömiä

siitä, millainen on ihmiskunnan elämäntapa toisillakin aloilla.

Niinkuin vallitseva yleismail-mallinen tilanne on kärjistänyt sekä valtiollisia että yhteiskun-nallisia ristiriitoja, niin on se myös esille kehittänyt hyvää ja pahaa korkeampiin huippukoh-tiin asti, emmekä sekasorron keskellä ollessamme voi vielä selvästi nähdä, kumpi perii lo-pullisen voiton. Tunne elämän halpuudesta kasvattaa toiselta puolen suurempaa uhrautuvai-suutta lähimmäisen hyväksi, ja toisilla tahoilla tämä sama väi-kute synnyttää yhä enemmän välinpitämättömyyttä ja häikäi-lemättömyyttä muiden onnen ja hengen suhteen. Ratkaiseva ero on siinä, että toiset tuntevat o-man yksilöllisen elämänsä vä-häarvoisuuden ja sen vuoksi kieltävät itsensä ja antautuvat alttiiksi yhteisönsä ja parem-man tulevaisuuden tähden, mut-ta toiset taasen pitävät jokai-sen muun yksilön elämää ja mie-nestystä mitättömänä onien e-tujensa ja tarkotustensa rinnalla.

Jälkimmäisessä tapauksessa vie kehitys yhä syvemmälle itsek-käisyyden mereen. Siitä on seu-rauksena tuo määrätön ja tyy-dyttämätön aineellisen voiton himo, hyöty- ja valtopyyteitten toteuttaminen keinoilla millä hyvänsä, jolloin toisia ihmisiä pi-detään ja käytetään vain väi-kappaleina näiden itsekästen päämäärien saavuttamiseksi. Sen vuoksi sodan julmuudet ja kansain joukkoteurastukset toistu-vat lukemattomien tavoin yksi-tyisissä murhissa ja julmuuksis-sa, niinkuin suuren salaman is-kusta kaikki kieri pilvestä toi-seen taivaan ääriin asti. Sama-ten kuin toisen ihmisen henkeä ei useinkaan pidetä missään ar-vossa niin yhtä vähän välitetään siitäkään, miten lähimäinen tu-lee toimeen maailmassa, kärsiikö se nälkää tai vilua, alastomuutta tai sairautta. "Mitä se minuun kuuluu, katsokoon kukin itse e-teensä!", se on yhteiselämän tunnuslauseena. Joka suinkin kykenee, se etsii vain uusia ai-neellisia voittoja, tuhansia tu-hantien, ja miljoonia miljoonain perästä toisten ihmisten elämän ja onnen, hien ja veren hinnal-la. Voi, kuinka turvattomain elämä on halpaa, mutta leipä niin kallista!

Luomakunta huokaa ja ikävöi vapautustaan syvemmän kuin koskaan ennen. Ihminen itkee ihmisessä. Sillä sydämet yhä koettuvat ja armottomuus vain kasvaa. Parempi minä, juma-luus ihmisessä, on miltei kuole-tettu ja kiedottu itsekäisyyden mustaan vaippaan tai nautittu ristille pimeän sielun Golgatal-la. Turhaan se huutaa tuskissaan. Tajunta ei kuule, sillä se ei tah-do tietää muusta kuin yksilön omista eduista ja sota-ajan voi-toista.

Tällöin kärsii ihmisen koko ympäristö toinen toisensa täh-den sekä aineellisesti että henki-sesti. Itsekkyydellään saattaa ihminen ensinnäkin toisen elä-män raskaaksi ja ilottomaksi, toiseksi levittää esimerkiksiään ja ajatustapansa vaikutuksesta samoja tapoja ja ominaisuuksia ja kolmanneksi hän enemmän tai myöhemmin joutuu itsekin ko-kemaan samaa itsekkyyttä tois-ten puolelta. Silloin hän kien-ties oppii ymmärtämään, ettei ole mitään voittanut, vaan päin-vastoin kadottanut kaiken, mi-kä olisi hänen elämälleen jotain merkitystä antanut. Joka pitää halpana toisen elämää, hän ka-dottaa sen kautta oman elämän-

sä arvon. "Joka tahtoo itsensä säilyttää, hän sen hukuttaa", sa-noi jo aikoinaan Natsaretin mes-tari.

Eikä ainoastan ihmiset, vaan myös eläimet kärsivät tästä mäe-llettömästä olotilasta. Sillä a-lati uusiutuu tuo sama vanha kokemus, että hyvä ihminen ar-mahtaa juhtaansakin, mutta it-sekkään sydän on armoton. Ta-vallisesti ihminen on omalaatui-sensa niin yhdessä kuin toises-sakin suhteessa. Jos hen on vä-linpitämätön muiden ihmisten kärsimyksistä, häneltä voi vielä vähemmän odottaa sääliä tur-vattomia eläimiä kohtaan. Ke-nelle toiset ihmiset ovat vain välikappaleita, se pitää itsestään selvänä, että muikin luonto on olemassa vain häntä varten.

Tosin kyllä löytyy tässä suh-teessa näennäisiä poikkeuksia. Kuinka monella suurtilalla pide-täänkin erinomaisesti hyvää huol-ta koirista karjasta ja hevosista, mutta annetaan muonamiesten ja muiden alustajien nähdä nälkää ja vilua kerjissä hokke-issa. Tai kun pienot rouvat ja toiset, jotka mitä sydämel-lisemmin hellivät ja hoivat sy-likoiraansa, ovat ihan tunnotto-mia köyhiä ja orpoja ihmislapsia kohtaan, niin on siinä sama su-rullinen ristiriita olemassa. Tä-män suuntaisia esimerkkejä voi-si paljonkin luetella.

Mutta tosiasiaassa tämä on johdonmukaista näiden oman luonteen kannalta. Kaukana sii-tä, ettemme soisi kotieläimille hyvää hoitoa siinäkin tapaukses-sa että kartanon muonamiehet ja muuta alustalaiset saavat ke-kea puutetta ja kurjuutta. Sil-lä eihän turvattoman ja köy-hän ihmisen elämä sillä tulisi paremmaksi, jos kotieläimiäkin hoidettaisiin ja kohdeltaisiin yhtä huonosti. Toteamme vain, että eläinten ihmisellinen koh-telu tässä tapauksessa ei ole johtunut niiden säälimisestä tai niihin asti ulottuvasta oikeuden-tunnosta, ei myöskään rakkau-desta niissä ilmenevään elämään, vaan perusvaikutuksena on aino-astaan ihmisen oma hyöty tai hänen huvihalunsa, jopa välistä oikeuksensa ja turhamaisuutensa tyydyttäminen. Täsmällisesti laskettu taloudellinen hyöty se-kä eläinten kunnollinen hoito ja suojeleminen kuuluvat tässä yhteen, mutta mistään siveellisistä väi-kuutteista ei tällöin voi olla ky-symystä. Jos sen luontoiset ihmiset näkisivät hyödykkää-mäksi tai huvittavammaksi jon-kin toisellaisen menettelyn, niin he myös panisivat sen arvele-matta täytäntöön, tuottaisipa se eläinparolle millaisia kärsimyksiä tahansa.

Kuitenkaan ei voida olla tyy-tyväisiä tähän tulokseen, sillä tämä työ aatteelliselta pohjal-taan tarkoittaa kaikkien turvatto-mien suojelemista erotuksesta, ja samalla niiden perussyiden poistamista, jotka aiheuttavat tunnotonta kohtelua ja julmuut-ta niin eläimiä kuin ihmisiäkin kohtaan. Suojelustyö kohdistuu tietenkin yhteisesti sekä eläimiin että ihmisiin, mikäli pyritään muuttamaan vallitsevaa tapaa, ihmisen suhdetta muuhun elä-vään luontoon. Ja ydinkohtana tässä tehtävässä on se, että tu-lee herätetyksi rakkautta siihen elämään, joka ilmenee ja vaikutta-a jokaisessa olennossa, elä-mään, joka perusteeltaan on sama kaikkialla, muodot vain vaih-televat moninaisella tavalla.

Tätä elämänrakkautta ja yhti-syyden tunnetta ei kuitenkaan löydy siellä, missä eläinten o-

hella kärsivä ihminen unohde-taan, tai ihmisen rinnalla jäte-tään eläinten turvattomuus huo-mioon ottamatta. Eläinsuojelus ilman ihmissuojelusta tai ihmis-suojelus ilman eläinsuojelusta on siveellistä puolinaisuutta. Kaikki avuttomat kaipaavat vahvemman suomaan tukea. Oi-keutta jokaiselle olennolle!

A. P.

KIRJEENVAIHTAJIL-LEMME.

Älkää tarttuko pikkuaioihin. Muistakaa, että mailma on suuri ja avara ja pienet persoonaluon-toiset asiat eivät miellytä tuhansia Toverittaren lukijoita, vaikka ne teille omissa kotioiloissan-ne saattavat olla kaikkein tärkeimpiä. Valitkaa uutisia ja ar-tikkeleita kirjottaessanne ai-heenne sellaisista asioista ja sel-laiselta alalta, mikä on mielen-kiintoinen mahdollisimman mon-nelle lukijalle.

Ellette ole varma oikeinkir-jotuksestanne, jättäkää rivien väliin korjaustilaa ja kirjottakaa ainoastaan yhdelle puolelle pa-peria.

Älkää missään tapauksessa y-rittäkö runoa ennenkuin olette kaikkea muuta kokeilleet. Sillä runojen kirjottaminen on kaik-kein vaikeinta.

SICAMOUS, B. C.

Onhan se taas paljon iloisempaa kun kevät on tulossa, ehkä se lai-mentaa tuota kulkutautiakin. Tääl-läkin sitä on ollut melkein joka ta-lossa. Toisissa on ollut koko perhe vuoteenomana. Sicamoussa kuoli siihen Mr. E. Erickson, suuren per-heen tuki. Hän sairasti vaan joit-kin päiviä. Vainaja haudattiin Sol-sguon uuteen hautausmaahan jonne oli vilkkoa aikasemmin haudattu Solsguossa fluuhun kuollut farma-rin emäntä ja Solsguussa kuoliak-si palanut kasvatuspoika. Lapsi kaatui kiehuvaan pyykkiveteen, josta sai niin pahoja palohaavoja että samana päivänä kuoli.

Sicamoussa oli myös yhtäaikaa neljä rumista viime kuun alkupä-ivinä, nimittäin Edl Johanson, kuol-tu Solsguassa, vaan vietiin Sica-mousin asemalta Salmon Arm'iin haudattavaksi. Sitte kolme hukku-nutta lasta, jotka tuotiin tänne kah-den kymmenen mailin päästä järven takaa. He olivat lustinretkellä hukkuneet. Oli ollut vähällä men-nä neljäskin lapsi, vaan ehti ylös ja pelastui. Hukkuneet lapset oli-vat erään leskivaimon. Nimä en tiedä, enkä kansallisuutta, mutta kovasti kuuluu äitini ottaneen tapaus. Ja eipä se ihme olekaan, kun olivat jo kohta aikuisiksi tulemassa. Huk-kunut tyttö oli 15 ja kaksi poikaa, toinen 13 ja toinen 11 v. vanha.

Osaston toiminnasta ei ole minul-la mitään kerrottavaa, sillä me o-lemme olleet koko talven vaan pik-ku hiljaa, mutta toivottavasti taas keskin tullen jotain toimintaan. Niin tämä on minulta ehkä viimeinen kirje täältä nykyisin, vaan kun pää-sen sinne "puhtaaseen" Suomeen, niin sieltä taas lähestyn Toveritta-ren lukijakuntaa. — Aikomukseni on lähteä Suomeen ensi huhtikuun ai-kana. Mr. ja Mrs. Hendrikson per-heensä kanssa lähtee samaan mat-kaan. Täältä Sicamousta, vaikka hä-neen emäntänsä sairastaa nykyään "fluuta", mutta ehkä siitä paranee. Lopuksi toivotan hauskaa kevättä Toverittaren lukijakunnalle.

Mary Ranta.

Osoite-ilmoituksia.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoontuu joka torstai klo 2 ip. 713 E. 1st St. — Tervetuloa.

ASTORIAN S. S. O. ompeluseuran kokouk-set pidetään osaston talolla joka torstai-ita, kello 8. Osoite: 262 Taylor Ave.